

«...ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογί ταύτῃ»

Εἶναι θλιβερή ἡ κατάσταση τοῦ πλουσίου τῆς σημερινῆς παραβολῆς. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ παρουσιάζει τήν κόλαση σά φωτιά πού προκαλεῖ ἀφόρητο καί φρικτό πόνο στούς κολασμένους. Ὁ πόνος ἀπό τή φλόγα τῆς κολάσεως εἶναι αἰώνιος, ἀτελεύτητος, ἀπροσμέτρητος, ἀφόρητος. Ἄν βάλουμε μέ τό μυαλό μας ἓνα ἔγκαυμα πού, ἀντί νά θεραπευθεῖ, συνεχῶς ἀνανεώνεται ἀπό καινούρια φωτιά, τότε θά καταλάβουμε, ἔστω καί στό ἐλάχιστο, τί σημαίνει κόλαση.

«Ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογί ταύτῃ», φωνάζει ὁ ἄφρων πλούσιος στόν Ἀβραάμ καί σπαράζει ἡ καρδιά μας ἀπ' αὐτή τήν ὀδύνη. Τά ὑλικά ἀπό τά ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ φλόγα τῆς κολάσεως εἶναι τρία. Πρῶτο ὑλικό εἶναι οἱ τύψεις, δεύτερο ὑλικό εἶναι ἡ μοναξιά, τρίτο ὑλικό εἶναι οἱ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες καί τό φοβερώτερο ἀπ' ὅλα τά ὑλικά εἶναι ἡ ἀπίστευτη γιά τό ἀνθρώπινο μυαλό διάρκεια αὐτῆς τῆς φλόγας.

Τό πρῶτο ὑλικό τῆς φλόγας τῆς κολάσεως εἶναι οἱ τύψεις. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαπράττει ἓνα σφάλμα, σηκώνεται τρικυμία στήν ψυχή του. Οὔτε τά χρήματα, οὔτε οἱ γνωριμίες, οὔτε οἱ ἡδονές μποροῦν νά τόν κάνουν νά ξεχάσει τίς τύψεις του. Τρέχει νά βρεῖ τή χαρά στίς διασκεδάσεις, στά ξενύχτια, στό ποτό, στίς ἠθικές παρεκτροπές, ἀλλά οἱ τύψεις δέν ἡσυχάζουν. Περισσότερο τόν ἐλέγχουν. Σηκώνουν μέσα του ἑκατομμύρια γιατί. Ἀμέτρητα ἐρωτηματικά τοῦ ἀφαιροῦν πρῶτα τήν ἡσυχία, ὕστερα τήν εὐτυχία καί στό τέλος τήν υἰγεία. Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά δικαιολογήσει τόν ἑαυτό του, ἀλλά οἱ τύψεις δέν ξεγελιοῦνται. Τοῦ δημιουργοῦν ἀμέτρητες ἐνοχές. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν παραδεχθεῖ τό λάθος του, ἄν δέν ἐπωμισθεῖ τίς εὐθύνες του καί δέν καταφύγει στή μετάνοια, θά ὀδηγηθεῖ στήν ἀπελπισία καί στήν κατάθλιψη. Οἱ τύψεις μποροῦν νά σβησθοῦν μέσα στό λυτρωτικό μυστήριο τῆς μετανοίας, στήν ἐξομολόγηση. Ὅποιος δέν φροντίζει νά τίς ἐξαφανίσει μέ τήν ἐξομολόγηση, θά τίς κουβαλάει στήν αἰωνιότητα καί αὐτές θά ἀποτελέσουν τήν πρώτη ὕλη γιά τή φλόγα πού θά τόν καίει στήν κόλαση. Ἄν οἱ ἐνοχές εἶναι ἀνυπόφορες τώρα, πού μποροῦμε κάποτε νά ξεφύγουμε ἀπ' αὐτές, ἄς σκεφθοῦμε πόσο θά ὑποφέρει ὁποιος δέν θά ἔχει δυνατότητα διαφυγῆς ἀπ' αὐτές καί θά τίς κουβαλάει μέσα του γιά πάντα!

Τό δεύτερο ὑλικό, στή συνέχεια, πού τρέφει τή φλόγα τῆς κολάσεως εἶναι ἡ μοναξιά. Ὁ ἐγωιστής ἄνθρωπος πού κλείνεται στόν ἑαυτό του καταδικάζεται σέ μοναξιά. Ὁ ἄνθρω-

πος πού κοιτάζει μόνο τό συμφέρον του, τή βόλεψή του, τήν άτομική του καλοπέραση αὐτοκαταδικάζεται σέ μοναξιά. Ὁ ἄνθρωπος πού βλέπει τά πάντα μέσα ἀπό τό ἐγώ του καί θεωρεῖ πώς εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου αὐτοτιμωρεῖται μέ τή μοναξιά. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο ἀπό τή μοναξιά. Εἶναι τραγικό καί συνάμα ὀξύμωρο νά βρίσκεσαι ἀνάμεσα σέ ἀμέτρητους ἀνθρώπους στή δουλειά, στή διασκέδαση, στίς πολυκατοικίες, στίς μεγάλες super ἀγορές, καί ὅμως νά εἶσαι μόνος. Εἶναι θλιβερό νά στριμώχνεσαι μέ τόν ἄλλο στόν ἀνεγκυστήρα καί νά μή γίνεται οὔτε ἡ ἀνταλλαγή ἑνός χαιρετισμοῦ. Στήν κατάσταση αὐτῆς τῆς μοναξιᾶς, στήν ὁποία καταδικάζουμε τούς ἑαυτούς μας, γευόμαστε τή δυστυχία. Αὐτή ἡ μοναξιά δέν ἔχει διέξοδο. Ἐπικάθεται σάν πλάκα πάνω στήν ἀνθρώπινη ψυχή καί τή συνθλίβει. Ἄν εἶναι ἀνυπόφορη τούτη ἡ κοσμική καί πρόσκαιρη μοναξιά, ἀπό τήν ὁποία ἔχει ἑκατοντάδες τρόπους νά ξεφύγει ὁ ἄνθρωπος, μπορούμε νά σκεφτοῦμε πόσο ἀβάσταχτη εἶναι ἡ μοναξιά τῆς κολάσεως. Ἐκεῖ πού ὁ ἄνθρωπος αὐτοκαταδικάζεται νά ζήσει αἰώνια μόνος του, κλεισμένος στόν ἐγωισμό του, ἀποκομμένος ἀπό κάθε δυνατότητα ἐπικοινωνίας!

Τό τρίτο ὑλικό τῆς φωτιᾶς στήν κόλαση εἶναι οἱ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες. Οἱ ἐπιθυμίες σ' αὐτόν τόν κόσμο χαρίζουν ἱκανοποίηση, διότι ἔχουν τά ὑλικά γιά νά γίνουν πραγματικότητα. Ἄν ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ὅσο ζεῖ, δέν προλάβει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς ἐγωιστικές καί ἐφάμαρτες ἐπιθυμίες του, θά τίς πάρει μαζί του μέ τό θάνατό του ὡς γνωρίσματα τοῦ

χαρακτήρα του. Έκεί, όμως, δεν θά ύπάρχει ή ύλη, για νά ικανοποιηθοῦν. Ὁ κολασμένος λοιπόν ἔχει ἐπιθυμίες, ἀλλά δεν ἔχει τήν ύλη καί τόν τρόπο για νά τίς πραγματοποιήσει. Οἱ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες τότε θά μετατραποῦν σέ βασανιστήριο. Ἐκεί ὁ φιλάργυρος δεν θά ἔχει χρήματα, για νά μετρήσει, ὁ φιλήδονος δεν θά ἔχει σάρκα, για νά ἀπολαύσει, ὁ γαστρίμαργος καί λαίμαργος δεν θά ἔχει φαγητό, ὁ καπνιστής δεν θά ἔχει τσιγάρο, ὁ ναρκομανής δεν θά ἔχει οὐσίες, ὁ μέθυσος δεν θά ἔχει ποτό, ὁ πλεονέκτης δεν θά ἔχει πράγματα. Ὁ ἄνθρωπος θά καίγεται ἀπό τίς ἐπιθυμίες του, οἱ ὁποῖες θά ζητοῦν νά πραγματοποιηθοῦν, ἀλλά αὐτό δεν πρόκειται νά γίνει ποτέ! Ἐδῶ λίγο καθυστερεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μιᾶ ἐπιθυμία μας καί τρελαινόμεστε. Πόσο βασανιστικό θά εἶναι νά ζητοῦν οἱ ἐπιθυμίες μας ἱκανοποίηση καί αὐτό νά μήν μπορεῖ νά γίνει ποτέ;

Τό φρικτότερο ὑλικό, ὅμως, αὐτῆς τῆς φλόγας εἶναι ἡ διάρκειά της. Στό φτωχό καί πεπερασμένο μυαλό μας δεν χωράει εὐκόλα ἡ λέξη αἰωνιότητα. Νά θυμόμαστε ὅτι ἡ αἰωνιότητα εἶναι μιᾶ πραγματικότητα χωρίς τέλος, πού, ἂν δεν χρησιμοποιήσουμε ἀπό τώρα τή μετάνοια, θά τή ζήσουμε μέ ἀπέραντη δυστυχία, πόνο καί μοναξιά. Τό φοβερό εἶναι πώς ὅλα αὐτά στήν αἰωνιότητα εἶναι χωρίς τέλος, χωρίς ἐλπίδα θεραπείας, χωρίς προσμονή ἐπιστροφῆς καί διορθώσεως. Ἡ φωτιά τῆς ὀδύνης δεν ἔχει τέλος, διότι τρέφεται ἀπό τήν ἀθάνατη ψυχή.

Στήν αἰωνιότητα ὁ χρόνος καταργεῖται. Οἱ ἐπιλογές μας

γίνονται από τώρα πού ὁ χρόνος τρέχει. Ἡ φλόγα τῆς κο-
λάσεως καί ἡ φωτιά τοῦ πόνου καί τῆς ὀδύνης περιμένουν
ὄλους ἐκείνους πού κάνουν αὐτή τήν ἐπιλογή ἀπό τώρα,
μέ τόν ἐγωισμό, τήν ἄρνηση καί τήν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ, μέ
τό μίσος καί τόν καιροσκοπισμό, μέ τήν ἀχαλίνωτη ὑπακοή
στά κατώτερα πάθη. Ἄν, ὅμως, ἀπό τώρα ἐπιλέξουμε τόν
ἀγώνα τῆς μετάνοιας, τό δρόμο τῆς γνωριμίας καί τῆς ζω-
ντανῆς σχέσης μέ τό Χριστό, τή χαρά τῆς προσφορᾶς καί
τῆς ἀγάπης στό διπλανό, τήν ἁρμονία τῆς ἐγκράτειας στήν
ὑλή, τότε μᾶς περιμένει ἡ γλυκύτητα καί τό φῶς τοῦ ὡραίου
προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Παραδεισός μας, πού εἶναι ἡ ἀγκα-
λιά τοῦ πολυαγαπημένου μας Νυμφίου, τήν ὁποία εἶθε ὅλοι
μας νά ποθήσουμε καί νά ἀξιωθοῦμε.

Ἄμήν.